

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от Г. В. П., ЕГН *****, с адрес гр.София, ул.***, чрез адв.Г. Т. от САК, против наказателно постановление №700253-Ф700659/20.04.2023 г., издадено от Директор на офис „Център“ в ТД на НАП-София, с което на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание глоба в размер на 6500 лева, за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б.„б“ от ЗДДФЛ.

Жалбоподателят оспорва процесното НП като незаконосъобразно и необосновано, издадено в нарушение на процесуалните правила.

Навежда доводи, че процесното НП е издадено от некомпетентен орган, тъй като в случая не са представени доказателства за материалната компетентност на АНО по смисъла на чл.47, ал.1, б.„а“, във вр. с ал.2 от ЗАНН, съставляващо съществен процесуален порок и самостоятелно основание за отмяна на санкционния акт.

Навежда доводи, че липсва субективният елемент на вмененото на жалбоподателя нарушение, а именно: умисъл за извършването му. В тази връзка не оспорва направената в процесното НП фактическа констатация, че е предоставил заем на процесното търговско дружество в посочения размер, но заетата сума е преведена по банков път, което показва пълна прозрачност по отношение на предоставения заем и не се е опитвал, нито е имал за цел да избегне заплащането на данъчни или други публични държавни вземания, съответно не е действал с умисъл, относно съставомерните обстоятелства на нарушението, поради което не може да му се вмени във вина. Сочи, че АНО не е взел предвид, че нарушението е извършено за първи път и не са наведени отегчаващи обстоятелства, като липсват и данни за преходни или последващи фискални нарушения от негова страна.

Навежда доводи, че са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН – за квалифициране на случая като маловажен, а направеното заключение от АНО в обратния смисъл е незаконосъобразно и неправилно. Твърди, че липсват доказателства за наличие на висока степен на обществена опасност на деянието и за настъпили значителни вреди в резултат на нарушението, както и че е коректен данъкоплатец и следва да се възползва от предвидените в ЗАНН облекчения, каквото се явява предвидената в чл.28, ал.1 от ЗАНН.

Жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – адв.Г. Т. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени процесното НП на посочените основания в жалбата. Допълнително навежда доводи за допуснати нарушения на разпоредбите на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, доколкото некоректно е посочена датата на извършване на нарушението, както и че наложеното наказание се явява явно несправедливо, в нарушение на принципа за съразмерност, с оглед преценка на срока, в който нарушението е отстранено, неговата тежест и факта, че наложената санкция надхвърля необходимото за постигане на

целите, изразяващи се в осигуряване на правилното събиране на данъка и предотвратяване избягването на данъчното облагане.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – Директор на офис „Център“ в ТД на НАП-София, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.С. Ф., след приключване на съдебното следствие, моли съда да постанови решение, с което да потвърди процесното НП. Оспорва направеното възражение, относно некоректното посочване на датата на деянието, доколкото в санкционния акт е посочено до кога е срока за подаване на декларацията и кога е изтекъл този срок. Оспорва и направеното възражение за явна несправедливост на наложеното наказание на жалбоподателя, тъй като същото е в минимален размер, поради което се явява правилно и законосъобразно определено.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателя на 03.05.2023 г., а жалбата срещу него е подадена на 16.05.2023 г., т.е. в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН за обжалване на НП, считано от датата на връчване, поради което жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 02.03.2023 г., при извършена насрещна проверка на Г. В. П., възложена с Резолюция за възлагане на проверка, инспектор по приходите при ТД на НАП-София: П. Г. М. установила, че по повод връченото на проверяваното лице на 01.03.2023 г. искане по електронен път за предоставяне на документи и писмени обяснения, в определения 7-дневен срок за това и на 02.03.2023 г., са представени следните документи:

1. Договор за паричен заем от 11.01.2021 г., сключен между Г. В. П. – заемодател, и „***“ ЕООД, ЕИК: *** – заемател, с предмет на договора: заемодателят предоставя на заемателя сума в размер на 65000 лева за срок от 8 години, с лихва в размер на 1,5% годишно от заетата сума;

2. Банково извлечение за периода 02.01.2021 г. – 31.12.2021 г. от банкова сметка към „ЦКБ“ АД на дружеството-заемател, съгласно което проверяваното лице Г. В. П. от банкова сметка е наредило на 11.01.2021 г. плащане по договор за заем в размер на 65000 лева;

3.Банково извлечение за периода 01.02.2023 г. – 28.02.2023 г. от банкова сметка към „ЦКБ“ АД на дружеството-заемател, съгласно което последното е наредило сума в размер на 25000 лева по банкова сметка с получател Г. В. П., с посочено основание: частично връщане на временна финансова помощ.

4.Декларация, според която дружеството-заемател осъществява дейността си с привлечени средства под формата на заемен капитал от собственика. През месец януари 2021 г., дружеството сключва договор за заемни средства от управителя Г. В. П.. Средствата са предоставени по банкова сметка на дружеството на 11.01.2021 г. Предоставеният заем от управителя представлява заем, отпуснат от Г. В. П. като физическо лице от банка „ЦКБ“ АД. На 21.02.2023 г. са върнати 25000 лева от предоставения заем.

Въз основа на данните в така представените документи, контролният орган извел извод, че заемотателят Г. В. П. е следвало да декларира непогасената част от предоставените парични средства през 2021 г. в размер на 65000 лева в ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021 г., в Приложение №11 – представени/получени парични заеми, до 30.04.2022 г., съгласно чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ, но при преглед на подадената годишна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021 г. с вх.№2204И0348796/05.05.2022 г., контролният орган установил, че жалбоподателят не е декларирал непогасената част от предоставените парични средства по Договор за паричен заем от 11.01.2021 г. в размер на 65000 лева за данъчната 2021 г. в подадената декларация, което следвало да стори в срок до 30.04.2022 г.

Въз основа на направените констатации в хода на извършената насрещна проверка, компетентно длъжностно лице: инспектор по приходите в ТД на НАП-София - П. Г. М., съставила АУАН №F700659 на 27.03.2023 г., против жалбоподателя Г. В. П., в присъствието на двама свидетели при съставяне на акта, с който му вменила извършено нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б.“б“ от ЗДДФЛ.

Актосъставителят посочил, че нарушението е извършено на 04.05.2022 г., при отчитане на обстоятелството, че последният срок е 30.04.2022 г., както и че 01.05.2022 г. и 02.05.2022 г. са неработни дни, поради което е следвало да декларира непогасената част от предоставените парични средства до 03.05.2022 г. – първият работен ден, след изтичане на последния ден от срока. Посочил още, че нарушението е установено на 02.04.2023 г., при обобщаване и анализиране на представените документи.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя и на датата на неговото съставяне – 27.03.2023 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят се възползвал от правото да представи писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения срок по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН, в които навел съображения, че няма други нарушения на фискалната дисциплина и не е ошетил държавния бюджет, че подлежащият на внасяне данък върху данъчната декларация за 2022 г. в

размер на 809,02 лева е платен на 19.05.2022 г., в уверение на което приложил платежно нареждане. Не оспорил факта, че за 2021 г. действително е пропуснал подаване на ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ, в срок до 30.04.2022 г. и конкретно вмененото недеклариране в Приложение №11 на непогасената част от предоставения заем към търговското дружество, но навел доводи, че процесната ГДД е подадена веднага след установяване на пропуса – на 05.05.2022 г. и преди изпращане на поканата за съставяне на АУАН, получена на 22.03.2023 г., като данъкът е платен в законоустановения срок. Отделно от горното, навел доводи за маловажност на случая и за приложение на чл.28 от ЗАНН, които са аналогични на изложените в жалбата.

Въз основа на направените констатации в съставения АУАН, компетентно длъжностно лице: Директор на офис „Център“ в ТД на НАП, след като възпроизвел описаната в акта фактическа обстановка и приел направените възражения за неоснователни, след като посочил, че извършеното нарушение е за първи път и изложил мотиви относно липсата на основания за приложението на чл.28 от ЗАНН, издал процесното НП №700253-F700659 на 20.04.2023 г., с което на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 6500 лева, за нарушение на чл.50, ал.1, т.5, б.„б“ от ЗДДФЛ.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетеля П. М., които са изцяло в подкрепа на направените в АУАН констатации, а последните от своя страна намират опора в представените по делото писмени доказателства; както и от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; Резолюция за извършване на насрещна проверка; искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице; ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ с вх. №2204И0348796/05.05.2022 г., ведно с Приложение №11; писмени възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН, ведно с приложенията; договор за заем от 11.01.2021 г.; декларация по чл.37, ал.2 и ал.3 от ДОПК; банкови извлечения; Заповед №ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на ЦУ на НАП.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи. Противно на релевираното възражение в жалбата за липса на представени доказателства за материалната компетентност на АНО, съдът намира, че такива са надлежно ангажирани от ответната страна. Видно от представената Заповед №ЗЦУ-1149/25.08.2020 г., издадена от изпълнителния директор на ЦУ на НАП е, че на основание чл.85, ал.1 и ал.2 от ЗДДФЛ са делегирани правомощия на териториалните директори на НАП /каквато длъжност заема АНО-Директор на офис „Център“ в ТД на НАП-София/, да издават НП за налагане на административни наказания за нарушения по чл.80,

чл.80а и чл.83 от ЗДДФЛ, а органите по приходите /какъвто се явява и актосъставителят, съобразно заеманата длъжност: инспектор по приходите при ТД на НАП-София/, да съставят АУАН, регламентирани и в ЗДДФЛ, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон /по чл.85, ал.1 и ал.2 от ЗДДФЛ/, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в давностните срокове по чл.34 от ЗАНН.

Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени по тежест нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице. АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити. Словесното описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, е направено ясно и точно, по начин, който не поставя под съмнение предявените фактически обстоятелства. Налице е съответствие между фактическите констатации и дадената правна квалификация на нарушението в АУАН и НП. На основание събраните по делото доказателства, съдът намира, че е безспорно установена описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, която принципно не се оспорва от жалбоподателя.

Правилно е приложен материалния закон. Разпоредбата на чл.50, ал.1, т.5, б.“б“ от ЗДДФЛ, предвижда задължение за местните физически лица да подават ГДД по образец за предоставените/получени парични заеми, както следва: непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лева. От събраните по делото доказателства се установява по безспорен и несъмнен начин, че жалбоподателят в качеството си на заемодател по сключения договор за паричен заем от 11.01.2021 г. и задължено физическо лице, е следвало да декларира непогасената част от предоставените парични средства през 2021 г. в размер на 65000 лева в ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021 г., в Приложение №11 – представени/получени парични заеми, което не е сторил в законоустановения срок. Срокът за подаване на ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ е регламентиран в разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ, съгласно която ГДД се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Следователно, жалбоподателят е следвало да изпълни задължението си до 30.04.2022 г., съгласно чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Видно от подадената годишна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021 г. с вх. №2204И0348796/05.05.2022 г. е, че жалбоподателят не е декларирал непогасената част от предоставените парични средства по Договор за паричен заем от 11.01.2021 г. в размер на 65000 лева за данъчната 2021 г. в подадената декларация /в Приложение №11 – предоставени/получени парични заеми, което следвало да стори в срок до 30.04.2022 г. С бездействието си, жалбоподателят е осъществил състава на вмененото му нарушение от обективна и субективна страна.

Противно на релевираните възражения от процесуалния представител на жалбоподателя за некоректно определена дата на извършване на нарушението, съдът намира, че описаните констатации в АУАН и НП относно отразеното обстоятелство, че законоустановеният срок за подаване на процесната декларация - до 30.04.2022 г. /почивен, неприсъствен ден - събота/, е изтекъл на 03.05.2022 г. /първият работен, присъствен ден, след празничните такива – 01.05.2022 г. и 02.05.2022 г./, са обективни и съответни на данните по делото. След изтичане на срока за подаване на декларацията – на 03.05.2022 г., нарушението е довършено. При административни нарушения, чието изпълнително деяние се изразява в бездействие, датата на извършването на нарушението е денят, следващ установения със закона срок. Следователно, до посочената дата - 03.05.2022 г., ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021 г. е следвало да бъде подадена от жалбоподателя, в качеството му на задължено лице по смисъла на този закон. В хода на съдебното следствие се установи по несъмнен начин, че в срок до 03.05.2022 г., жалбоподателят не е подал процесната декларация пред надлежния орган – ТД на НАП-София, от когато е в неизпълнение на законоустановеното задължение. Фактът, че в АУАН и НП е посочена следваща дата като дата на извършване/довършване на нарушението, а именно: датата 04.05.2022 г., не променя по никакъв начин констатираното бездействие от страна на жалбоподателя и към датата на изтичане на законоустановения срок - на 03.05.2022 г., първият работен присъствен ден, следващ установения със закона срок. Дори да е допусната елементарна математическа грешка при броенето на срока, то тя не е от естество да подведе санкционираното лице относно пълната фактическа обстановка, защото грешката в случая ползва жалбоподателя с удължаване на срока с един ден, поради което обективно не води до накърняване правото на защита.

Не се спори между страните, а и от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява по безспорен и несъмнен начин, че нито в законоустановения срок, нито дори след неговото изтичане, включително и понастоящем, макар и да е подал ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ на 05.05.2022 г., жалбоподателят на практика не е подал пред ТД на НАП процесната декларация за 2021 г., в Приложение №11 – предоставени/получени парични заеми. В този смисъл, безспорно е налице извършено от формална страна нарушение на разпоредбата на чл.50, ал.1, т.5, б.“б“ от ЗДДФЛ, което е обявено за административно нарушение и подлежи на санкциониране, съгласно разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. Като не е изпълнил задължението си в законоустановения срок, жалбоподателят е осъществил състава на приетата за нарушена разпоредба, както от обективна, така и от субективна страна.

При съобразяване действията на жалбоподателя от обективна страна се налага извод, че нарушението е извършено виновно, при форма на вината - непредпазливост. Същият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди.

Съгласно наведените възражения в жалбата, фактът на извършване на вмененото нарушение от обективна и субективна страна, доколкото процесната декларация въобще не е подадена в законоустановения срок пред надлежния орган, се установява по безспорен и несъмнен начин от събраните по делото писмени доказателства, в потвърждение на които са и показанията на актосъставителя.

При разглеждане въпроса за съответствието на наложеното административно наказание с тежестта на нарушението, съдът намира, че съгласно разпоредбата на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ, за визираното нарушение е предвидено наказание глоба в размер 10 на сто от недекларираните суми. В случая, законодателят е предвидил наказание, без да предоставя възможност на АНО да индивидуализира същото в определени граници. Санкционната разпоредба е приложена правилно, тъй като 10 на сто от недекларираната сума от 65000 лева, представляваща непогасен остатък от предоставения паричен заем през 2021 г., съответства на размера на наложената глоба от 6500 лева. От горното следва извод, че така наложеното наказание отговаря на тежестта на установеното нарушение, а релевираното възражение в жалбата, че наложеното наказание е явно несправедливо, не се споделят от съда.

Съдът намира за неоснователно направеното възражение в жалбата, че извършеното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Касае се за нарушение на просто извършване, от категорията на т.нар. формални нарушения, което се осъществява чрез бездействие, а именно: не подаване на декларация в предвидения от закона срок. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в специалния закон задължения на субекта на отговорност, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат, и трае докато бъде установено или преустановено. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди. Приложението на чл.28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а въз основа на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай, с липсата на деклариране на обстоятелства, които законодателят е счел, че следва да бъдат декларирани, неминуемо се нарушава реда на отчетността. Жалбоподателят въобще не е подал декларация, дори и след изтичане на законоустановения срок. Става въпрос за един продължителен период на бездействие от страна на задълженото лице, през който защитените от този закон обществени отношения несъмнено са били засегнати, и то с достатъчен висок интензитет, даващ основание на съда да приеме, че същото следва да бъде санкционирано по административен ред. Жалбоподателят не ангажира никакви доказателства относно причините да не подаде процесната декларация в законоустановения срок, включително и след

неговото изтичане. Само по себе си бездействието на жалбоподателя през един продължителен период от време е отегчаващо обстоятелство, което изключва възможността деянието да бъде квалифицирано като маловажен случай. Фактът, че нарушението е извършено за първи път, също не обосновава извод за маловажност на случая. Предвид гореизложеното, съдът намира, че в случая е неприложима нормата на чл.28 от ЗАНН. Като не е приложил посочената разпоредба, АНО е приложил правилно материалния закон и е издал правилен и законосъобразен санкционен акт, който следва да бъде изцяло потвърден.

По разноските:

Разноски се претендират от ответната страна по жалбата, и с оглед изхода на делото, претенцията ѝ се явява основателна. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт, като размерът му не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП, което от своя страна препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредбата, възнаграждението за защита в производството по ЗАНН е от 80 до 150 лева. В настоящото /въззивно/ производство, АНО е защитаван от юрисконсулт. Делото е разгледано в едно съдебно заседание, в което е разпитан един свидетел, като същото не представлява фактическа и правна сложност. При това положение, справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 80 лева, който съответства на минималния предвиден размер в Наредбата. Разноските следва да се присъдят в полза на ТД на НАП-София.